

Arrest

nr. 90 665 van 29 oktober 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 22 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. HAYFRON-BENJAMIN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Armeense origine en werd u in 1987 geboren te Baku, de toenmalige Azerbeidzjaanse Socialistische Sovjet Republiek (ASSR), deel van de USSR. In 1988 vluchtten uw ouders met u naar Sint-Petersburg, in de toenmalige Russische Socialistische Sovjet Republiek (RSSR), deel van de USSR. Uw ouders werden vanwege hun illegaal verblijf lastig gevallen door de politie die geld vroegen. Vanaf ongeveer 2001 hadden u en uw ouders er een tijdelijke registratie van zes maanden die uw ouders telkens dienden te verlengen. Vanaf toen hadden uw ouders geen problemen meer met de politie. U liep zes jaar school in Sint-Petersburg. U wou meer

vrijheid en trok in 2003 naar Krasnodar. U verbleef er illegaal en werkte er in het zwart. De laatste drie maanden woonde u er in de Pushkinstraat met een tijdelijk registratie. In Krasnodar werd u gevisieerd door racisten. U werd meer dan tien keer door hen aangevallen. In 2011 werd u voor de laatste keer door hen aangevallen. U had een hoofdletsel en ging naar het ziekenhuis voor verzorging. Hierna diende u nog tien dagen thuis te blijven. Begin januari 2012 reisde u met de hulp van een passeur naar België waar u op 10/01/2012 uw asielaanvraag indiende. U bent niet in het bezit van enig (identiteits-)document.

B. Motivering

Als asielzoeker en als persoon die beweert staatloos te zijn, die een beroep doet op internationale bescherming, dient u het Commissariaat-generaal bij te staan bij het bepalen van het land ten opzichte waarvan uw aanvraag tot bescherming moet worden onderzocht. Het komt u in eerste instantie toe de nodige informatie te geven (via documenten of via verklaringen) zodat uw aanvraag kan worden onderzocht, inclusief het bepalen van het land dat u moet beschermen. Er moet echter worden vastgesteld dat u tegenstrijdige en incoherente verklaringen aflegde over uw identiteitsgegevens. Zo stelde u bij uw asielaanvraag dd. 10/01/2012 dat u geen staatsburgerschap (onbepaald) bezit. In uw verklaring dd. 27/01/2012 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ verklaring pt. 6) gaf u echter te kennen dat u wat betreft uw persoonsgegevens een correctie wenste door te voeren, met name dat uw staatsburgerschap niet onbepaald was maar dat u een staatsburger van Azerbeidzjan bent. Tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal (CGVS dd. 03/05/2012 p. 2 & 4) verklaart u echter geen staatsburgerschap te bezitten. Bij confrontatie (CGVS p. 6) met de hierboven vermelde correctie die u liet uitvoeren tijdens het afleggen van uw verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken ontkent u zoiets te hebben gezegd en dat u toen bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen dergelijke correctie wat betreft uw identiteitsgegevens heeft gevraagd. Er moet echter worden vastgesteld dat uit uw administratief dossier (zie DVZ verklaring pt. 6; zie aanpassing op uw bijlage 26) overduidelijk blijkt dat u toen een correctie wenste aan te brengen wat betreft uw identiteitsgegevens, met name dat uw nationaliteit niet onbepaald is maar dat u een Azerbeidzjaans staatsburger bent, en dat uw motivering voor deze ernstige tegenstrijdigheid aldus niet kan worden aanvaard. Het al dan niet bezitten van een nationaliteit is een dermate belangrijk gegeven dat redelijkerwijze verwacht kan worden dat u hieromtrent coherente en volledige verklaringen aflegt, hetgeen in casu niet het geval is. Deze vaststelling ondermijnt reeds op zwaarwichtige wijze uw geloofwaardigheid.

Voor zover geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen wordt er niet betwist dat u gedurende jaren in Rusland heeft gewoond en er uw gewoonlijke verblijfplaats had. Zo verbleef u sinds 1988 met uw ouders in Sint-Petersburg waar uw ouders sinds 2001 een tijdelijke registratie hadden en u zes jaar school heeft gelopen. Van 2003 tot aan uw komst naar België begin 2012 verbleef u in Krasnodar. Bijgevolg kan uw asielaanvraag getoetst worden aan het land van uw gewoonlijk verblijf, met name Rusland. Er moet echter worden vastgesteld dat u er uw beweerde problemen niet aannemelijk kan maken.

Zo moet worden vastgesteld dat u bijzonder weinig kennis bezit over, en weinig interesse heeft in, de stappen die een persoon moet ondernemen om legaal in Rusland te kunnen verblijven. Gelet op het feit dat, zoals blijkt uit de informatie voorhanden op het Commissariaat-generaal waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, illegalen in Rusland voortdurend druk ondervinden van controlerende instanties en geconfronteerd kunnen worden met pesterijen en afpersing, en dat het bezit van administratieve documenten bepalend is voor het dagelijkse leven en de bewegingsvrijheid in Rusland, kan redelijkerwijze worden verwacht dat u meer kennis zou hebben over de administratieve reglementering voor legaal verblijf in Rusland en u ook meer pogingen zou ondernemen hebben om er legaal te kunnen verblijven. U stelt echter (CGVS p. 4) dat u in Rusland niets heeft ondernomen om informatie te bekomen over uw statuut noch weet u of er in Rusland organisaties zijn die u hiertoe hadden kunnen bijstand verlenen. U stelt zelfs (CGVS p. 8) niet te weten of u in Rusland asiel kon aanvragen en heeft zich hierover evenmin geïnformeerd. Wat betreft uw verblijf in Krasnodar stelt u niets te hebben ondernomen om een registratie te bekomen omdat de personen met wie u in het zwart werkte u zeiden dat het u toch niet zou lukken. Deze motivering is uiteraard onafdoende opdat u zou nalaten om meer te weten te komen over de mogelijkheden om er een registratie te bemachtigen. Uit uw verklaringen blijkt (CGVS p. 3) echter dat u zelfs niet weet waar in Krasnodar u zich diende aan te bieden om een registratie aan te vragen. Wat betreft uw verblijf in Sint-Petersburg verklaart u (CGVS p. 3) dat u er de laatste twee jaar voor uw vertrek in 2003 naar Krasnodar een tijdelijke registratie van zes maanden had die telkens diende te worden verlengd. Gevraagd waarom u, toen u problemen ondervond in Krasnodar, niet terugkeerde naar Sint-Petersburg verklaart u (CGVS p. 5) dat u 3 jaar na uw vertrek uw ouders terug wou contacteren maar dat u via een vriend in Krasnodar vernam dat uw ouders verhuisd waren. Toen u dit vernam ondernam u geen enkele verdere poging om uw ouders terug te vinden. Gelet op het feit dat toen u voor het laatst bij uw ouders in Sint-Petersburg verbleef jullie er

een tijdelijke verblijfsvergunning hadden en u er geen persoonlijke problemen kende, dit terwijl u volgens uw verklaringen in Krasnodar illegaal verbleef en er problemen kende met racisten, is het onaannemelijk dat u geen verdere stappen ondernam om de verblijfplaats van uw ouders te vinden waar u mogelijks een veilig én legaal onderkomen had kunnen vinden. In de plaats van deze logische stappen te ondernemen om uw ouders terug te vinden die mogelijks een oplossing konden bieden voor uw problemen in Krasnodar, gaf u er de voorkeur aan er illegaal te blijven wonen. Dergelijke vage verklaringen en nalatige handelingen wijzen dan ook op een onaannemelijk gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en op een gedrag dat niet in overeenstemming te brengen is met uw aangehaalde vrees waardoor de geloofwaardigheid ervan op ernstige wijze wordt ondermijnd.

Wat betreft de problemen die u zou gekend hebben in Krasnodar verklaart u (CGVS p. 7) dat u in november 2011 voor de laatste keer werd aangevallen door racisten. U diende toen voor verzorging te worden opgenomen in het ziekenhuis waarna u nog tien dagen thuis in bed bleef. U stelt uitdrukkelijk dat u voor deze laatste aanval op u nooit eerder beroep heeft gedaan op medische verzorging. Uit de door u bij de Dienst Vreemdenlingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal (vragenlijst p. 3) blijkt dat de aanval op u in november 2011 het laatste incident voor uw vlucht was maar meldt u niet dat u toen medische verzorging opzocht. Integendeel in deze vragenlijst stelt u dat u in 2010 ter verzorging voor een hoofdletsel werd opgenomen in het ziekenhuis. Deze bewering staat in schril contrast met uw bovenvermelde verklaring dat u voor november 2011 nooit medische hulp heeft opgezocht n.a.v. racistische aanvallen. Bij confrontatie (CGVS p. 7) wijzigt u aanvankelijk uw verklaringen en stelt u dat u in november 2011 niet naar het ziekenhuis bent gegaan. Bij verdere confrontatie wijzigt u wederom uw verklaringen en stelt u dat u in november 2011 n.a.v. een racistische aanval opgenomen werd in het ziekenhuis en dat u in december 2011 n.a.v. een racistische aanval tien dagen diende thuis te blijven. Deze motivering als zou u in december 2011 voor het laatst een racistische aanval hebben ondergaan valt helemaal niet te rijmen met uw hierboven aangehaalde eerdere verklaringen dat de aanval in november 2011 het laatste incident voor uw vertrek was. De vaststelling dat u dergelijke tegenstrijdige verklaringen aflegt over het laatste incident voor uw vertrek ondermijnt verder op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten slotte moet worden opgemerkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen inzake uw vluchtroute van Rusland naar België. U verklaart (CGVS p. 6) dat de passeur een Armeens identiteitsdocument voor u had laten aanmaken dat hij toonde aan de Poolse douanecontrole. U stelt aanvankelijk dat dit document geen paspoort was maar dat er zich wel een visum op bevond. Gevraagd waar dit visum zich op dit document bevond wijzigt u uw verklaringen en stelt u niet te weten of er een visum op was geplaatst. U weet niet door welk land een eventueel visum was uitgereikt noch welke documenten werden gebruikt ter ondersteuning hiervan. U had evenmin een afspraak met de passeur wat u diende te zeggen in het geval u door de douanecontrole zou bevestigd worden over uw reis. Deze verklaringen zijn niet aannemelijk. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook ongeloofwaardig dat u geen informatie kan geven over uw reisdocumenten. Gezien het risico op ernstige sancties voor de passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van het soort document dat wordt gebruikt om te tonen in geval van controle. Bijgevolg is uw verklaring volgens dewelke u niet weet hoe u de grenscontroles passeerde en niet op de hoogte bent van de inhoud van het identiteitsdocument dat voor u werd aangemaakt, niet geloofwaardig en maakt u aldus niet aannemelijk de Europese Unie illegaal te zijn binnengereisd. Behalve dat de werkelijke omstandigheden van uw reis hierdoor onbekend zijn, kan dit er ook op wijzen dat u reisdocumenten die u bij uw ware reis naar België zou hebben gebruikt, én die ook mogelijks uw nationaliteit en (opeenvolgende) verblijfplaats(en) kunnen aantonen, bewust verborgen houdt. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas als ook uw algehele oprechtheid komt hierdoor nog verder in het gedrang.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas en er bijgevolg in uw hoofd geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van de artikelen 48/2, 48/3 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van de *“formele alsook materiële motiveringsplicht in bestuurshandelingen”*.

2.2.1. Waar verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 48/2 van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat dit artikel bepaalt: *“Kan als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming worden erkend, de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden”*. Verzoekende partij beargumenteert niet *in concreto* hoe voornoemd, algemeen geformuleerd artikel door de bestreden beslissing zou zijn geschonden zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4. Waar verzoekende partij benadrukt noch de Armeense, noch de Azerbeidzjaanse nationaliteit te bezitten en geen nationaliteit te hebben, wijst de Raad erop dat verwerende partij dan ook terecht de asielaanvraag van verzoekende partij heeft beoordeeld naar Rusland toe, het land van haar gewoonlijk verblijf.

2.2.5. Voor wat betreft het betoog van verzoekende partij dat in haar relaas *“geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden”* voorkomen, oordeelt de Raad dat het louter tegenspreken van verwerende partij geen weerlegging inhoudt van de uitgebreide motivering in de bestreden beslissing die bol staat van de vastgestelde tegenstrijdigheden, onwetendheden en onaannemelijkheden betreffende wezenlijke elementen van het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas. De Raad beperkt zich desbetreffend te wijzen op de

motivering van verwerende partij aangaande het laatste racistische incident die de rechtstreekse oorzaak vormde voor de vlucht van verzoekende partij uit haar land van herkomst. Verwerende partij motiveert dienaangaande als volgt: *“Wat betreft de problemen die u zou gekend hebben in Krasnodar verklaart u (CGVS p. 7) dat u in november 2011 voor de laatste keer werd aangevallen door racisten. U diende toen voor verzorging te worden opgenomen in het ziekenhuis waarna u nog tien dagen thuis in bed bleef. U stelt uitdrukkelijk dat u voor deze laatste aanval op u nooit eerder beroep heeft gedaan op medische verzorging. Uit de door u bij de Dienst Vreemdenlingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal (vragenlijst p. 3) blijkt dat de aanval op u in november 2011 het laatste incident voor uw vlucht was maar meldt u niet dat u toen medische verzorging opzocht. Integendeel in deze vragenlijst stelt u dat u in 2010 ter verzorging voor een hoofdletsel werd opgenomen in het ziekenhuis. Deze bewering staat in schril contrast met uw bovenvermelde verklaring dat u voor november 2011 nooit medische hulp heeft opgezocht n.a.v. racistische aanvallen. Bij confrontatie (CGVS p. 7) wijzigt u aanvankelijk uw verklaringen en stelt u dat u in november 2011 niet naar het ziekenhuis bent gegaan. Bij verdere confrontatie wijzigt u wederom uw verklaringen en stelt u dat u in november 2011 n.a.v. een racistische aanval opgenomen werd in het ziekenhuis en dat u in december 2011 n.a.v. een racistische aanval tien dagen diende thuis te blijven. Deze motivering als zou u in december 2011 voor het laatst een racistische aanval hebben ondergaan valt helemaal niet te rijmen met uw hierboven aangehaalde eerdere verklaringen dat de aanval in november 2011 het laatste incident voor uw vertrek was. De vaststelling dat u dergelijke tegenstrijdige verklaringen aflegt over het laatste incident voor uw vertrek ondermijnt verder op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.”* Verzoekende partij miskent derhalve op flagrante wijze de inhoud van de bestreden beslissing.

Waar verzoekende partij betreffende hoger geciteerde motivering stelt dat zij in november 2011 voor de laatste keer werd aangevallen door racisten en toen voor verzorging werd opgenomen in het ziekenhuis waarna zij nog tien dagen thuis in bed bleef, oordeelt de Raad dat het louter opteren voor één versie van het relaas geen weerlegging uitmaakt van de desbetreffende vastgestelde tegenstrijdigheden.

Evenmin doet het theoretisch betoog van verzoekende partij dat het niet formeel vereist is dat de dader van de vervolging een staatsorgaan is of dat hij een nationale overheid is, het kan ook gaan om vreemde overheden of om particulieren aldus verzoekende partij, en dat vrees voor vervolging zowel een objectief als een subjectief element bevat, enige afbreuk aan de door verwerende partij vastgestelde flagrante tegenstrijdigheden, onwetendheden en onaannemelijkheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas.

Betreffende het verweer dat verzoekende partij niet begrijpt dat wanneer zij verklaart een vraag niet goed te hebben begrepen de commissaris-generaal tot de conclusie komt dat zij niet geloofwaardig is en dat een verspreking niet kan worden beschouwd als een inconsistentie, stelt de Raad vast dat verzoekende partij deze blote beweringen niet concretiseert naar de inhoud van het gehoorverslag toe en derhalve op generlei wijze aanduidt over welke verspreking het gaat en waar verwerende partij haar opmerking een vraag niet goed te hebben begrepen zou hebben genegeerd en hieruit onmiddellijk foute conclusies zou hebben getrokken. Dit verweer doet derhalve geen afbreuk aan het in de bestreden beslissing gestelde.

Aangaande de bewering van verzoekende partij dat verwerende partij *“geen rekening heeft gehouden met alle elementen van de zaak”* wijst de Raad erop dat verzoekende partij ook hier *in concreto* niet aanduidt met welke door haar aangegeven elementen of met welke situatie in het land van herkomst verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden.

Het betoog van verzoekende partij dat door verwerende partij geen rekening werd gehouden met haar gebrekkig Armeens waardoor misverstanden tijdens het gehoor te verwachten zijn, kan door de Raad totaal niet worden gevolgd. Immers heeft verzoekende partij op het ogenblik van het indienen van haar asielaanvraag zelf verzocht om tijdens de behandeling van deze aanvraag te worden bijgestaan door een tolk die de Armeense taal machtig is (administratief dossier, stuk 10, bijlage 26) en vraagt zij wederom in onderhavig verzoekschrift ter terechtzitting een tolk Armeens-Nederlands ter beschikking te hebben. Verzoekende partij heeft derhalve zelf *ab initio* en tot op heden erop aangedrongen te worden gehoord in het Armeens.

Waar verzoekende partij ten slotte opwerpt in de onmogelijkheid te verkeren *“om de bescherming in te roepen van de staat tot dewelke zij behoort”* oordeelt de Raad dat dit argument niet dienstig kan worden aangebracht daar de voorgehouden asielproblemen volstrekt ongeloofwaardig zijn en een desbetreffende bescherming zich derhalve niet opdringt.

2.2.6. De door verwerende partij vastgestelde flagrante tegenstrijdigheden, onwetendheden en onaannemelijkheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas verhinderen terecht aan dit relaas enig geloof te hechten en laten niet toe verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.7. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Rusland, meer in het bijzonder in Sint-Petersburg en Krasnodar waarvan verzoekende partij beweert afkomstig te zijn, een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.8. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT